

Dolfijneneiland

Dolfijneneiland

Marion Berends

Schrijver: Marion Berends
Coverontwerp: Nancy Wigman
ISBN: 9789464920130
© Marion Berends
Jaar van uitgifte: 2023

Hoofdstuk 1

Bitter Afscheid

De stemmen versmelten zich tot een monotoon, indringend gezoem in zijn toch al pijnlijk bonzend hoofd. Flarden van zinnen vangt hij op, maar ze willen niet doordringen tot zijn versuft brein.

“Je kan altijd bij ons aankloppen.” “Je bent van harte welkom.” “Als we je ergens mee kunnen helpen moet je het laten weten.”

‘Ga toch weg,’ denkt David bitter. ‘Ga toch alsjeblieft weg. Niemand kan me helpen. Niemand kan mij immers Noor terug brengen en dat is het enige wat ik wil.’ Die ene wens van David is inderdaad niet te vervullen. Zijn moeder is vier dagen geleden bij een auto ongeluk om het leven gekomen.

Vanmorgen is de begrafenis geweest, drukbezocht en heel emotioneel met mooie toespraken. Nu zijn familie, vrienden en bekenden samen gekomen in het huis van Noor en David.

David merkt niet eens dat zo langzamerhand iedereen verdwijnt. Hij blijft achter met de broer van zijn moeder en zijn vrouw. Zij en hun tweeling van vijf zijn de enige familie die hij nog heeft.

De ouders van Noor zijn al overleden toen David nog heel jong was, broers of zussen heeft hij niet. Zijn vader heeft hij nooit gekend, die is eigenlijk nooit ter sprake gekomen tussen Noor en hem. David heeft daar ook niet bij stil gestaan, de band tussen hem en Noor was heel hecht. Een vader heeft hij niet gemist, ze hebben met zijn tweeën een goed leven gehad.

David is vorige maand vijftien jaar geworden, hij zit in het derde jaar van het VWO, wat prima gaat. Hij heeft een krantenbaantje voor wat extra zakgeld en een paar leuke vrienden. Daar sport hij mee en kan hij gewoon lekker plezier mee hebben.

Maar nu zou het allemaal anders worden, oom Rob heeft hem al verzekerd dat hij bij hen in huis zal komen. Maar David wil het rustige gezapige gezinsleven van zijn oom en tante helemaal niet verstoren. Het verschilt zo van het vrije leven dat hij met zijn moeder heeft geleid. Zijn ruime zolderkamer moet hij verruilen voor een bekrompen logeerkamer. Daarin zullen niet eens al zijn meubels passen. Als tante Elsa haar eigen meubels al wel weg wil doen.

Een half uur fietsen om bij school, zijn vrienden of de voetbalclub te komen. Het avondeten punctueel om zes uur op tafel. Niet zoals Noor het deed, desnoods om negen uur de koelkast induiken en met veel fantasie een maaltijd in elkaar flansen.

Een hand op zijn schouder. “David? Luister eens even, jongen?”

‘Ik wil niet luisteren, laat me toch met rust,’ denkt David opstandig. ‘Ga naar je eigen huis, ik wil hier blijven.’ “David, we moeten gaan,” houdt zijn oom aan. “Ik begrijp dat je het vreselijk moeilijk vindt, maar je moet echt met ons mee. We kunnen je hier toch niet alleen achterlaten?”

“Jullie begrijpen er helemaal niets van,” barst David uit. “Waarom kan ik hier niet blijven? Noor was zo vaak weg! Ik ben vijftien hoor, geen vijf!” Oom Rob kijkt onzeker, maar hij zegt nog even niets.

“Als je dat dan persé wilt mag je nu hier blijven, maar kom vanavond naar ons toe,” bemoeit zijn tante er zich dan mee. “Ik wil niet dat je vannacht alleen hier slaapt. Je moeder was dan veel weg, maar voor de nacht kwam ze toch altijd thuis.”

“Nou goed dan,” geeft oom Rob zich gewonnen. “Maar je kan ieder moment naar ons toekomen, ik zal je de huissleutel geven.” Hij peutert een sleutel los van zijn sleutelbos, die hij op tafel legt. “Maar kom in ieder geval om negen uur, want we hebben heel veel te bespreken. Over het huis en.....”

Even aarzelt hij, maar hij maakt zijn zin niet af. David merkt zijn aarzeling niet op, net zo min als het verschrikte gebaar dat

tante Elsa maakt naar zijn oom om niet verder te praten. Zo blij is hij om een paar uur het huis voor zichzelf te hebben, even niemand om zich heen. Er zijn voortdurend mensen om hem heen geweest sinds hij van de week uit de klas geroepen werd.

Nadat hij de voordeur behoedzaam heeft horen dichtvallen, laat David zich opgelucht onderuit zakken in de grote comfortabele leren stoel. Daarin heeft hij vele avonden gezeten, terwijl hij een boek las en eindeloos thee dronk. Er overspoelt hem een zo intens gevoel van verdrietige wanhoop, dat hij de armleuningen zo stevig omklemt dat het bijna zeer doet. Dit alles om te voorkomen dat hij hard gaat schreeuwen, van verdriet en boosheid.

Want hoe kan het dat juist Noor, die altijd zo secuur en netjes rijdt, dit moest overkomen? Een dronken automobilist had voor haar zo geslingerd dat zijn moeder had moeten uitwijken om tegen een boom tot stilstand te komen.

“Op slag overleden, je moeder heeft niet geleden.” Dat had een troost moeten zijn, maar het lost niets op.

David kreunt, komt overeind om langzaam de trap op te lopen. Eerst de badkamer in, waar hij zijn hoofd onder de koude kraan steekt. Hij probeert om iets van dat verhitte, wanhopige gevoel kwijt te raken. Dat lukt natuurlijk niet en wanneer hij zich afdroogt ziet hij een bleek, wit gezicht in de spiegel.

Zijn donkere krullen waar Noor zo trots op was liggen verward om zijn hoofd. Zijn normaal zo vrolijk glinsterende bruine ogen zijn nu dof en staren hem moe en hologig aan. Resoluut grijpt David een borstel en begint de warboel op zijn hoofd te ordenen. Hij rukt de borstel met razende rukken door zijn haar.

“Kom op David,” sist hij tussen zijn tanden, “denk er eens aan wat Noor zou zeggen als ze je zo zag?”

“David, hou je hoofd erbij, hoe ellendig het nu ook is, je zult heus weer een lichtje zien!” De woorden die zijn moeder zei wanneer er moeilijkheden waren, klinken in zijn hoofd. Het is voor

een seconde precies alsof ze even naast hem staat en hem moed in spreekt.

David sjokt de zoldertrap op naar zijn kamer en staat daar even versuft rond te kijken. Hij beseft dat hij zal moeten inpakken. Het liefst zou hij overdag gewoon hier zijn, desnoods de nachten bij zijn oom en tante op de logeerkamer doorbrengen. Maar daar zal hij nooit toestemming voor krijgen.

Hij haalt sporttassen te voorschijn en het pijnlijke inpakken begint. In de eerste tas gaan boeken en wat schoolspullen. Zouden ze echt verwachten dat hij volgende week weer gewoon in de schoolbanken schuift? Alsof er niets gebeurd is? Hij weet nu al dat hij dat nooit op zal kunnen brengen. De school zal nog even moeten wachten.

Tot wanneer? Hij heeft nog geen idee, daar kan en wil hij nog niet over denken. Een tweede tas wordt daarna gevuld met zijn fotocamera en allerlei andere persoonlijke spullen. Zijn laptop zet hij ernaast.

Met een kloppend hoofd en het gevoel dat het allemaal niet waar is gaat hij verder. De onttakeling van zijn kamer, er valt niet aan te ontkomen. Hij doet zijn kledingkast open, vouwt broeken en shirts in een tas. Met razende gebaren gooit hij er nog wat stapels sokken en shorts in en ritst de tas met een woedende ruk dicht.

“Die tas kan er niets aan doen, dat jij je zo beroerd voelt!” hoort hij Noor als het ware in zijn hoofd zachtjes protesteren.

“Maar ik ook niet!” gilt David plotseling woedend. “Hoe moet ik nu in dan verder, zonder Noor, zonder vader, zonder eigen thuis?”

Hij valt voorover op zijn bed terwijl hij een bijna hysterische, maar ook weldadig opluchtende huilbui krijgt. Hij heeft sinds hij het bericht gekregen heeft het gevoel gehad almaar in een dikke mist rond te lopen. Niet beseffend wat er nu echt gebeurde, hoe het verder moet. Huilen heeft hij zeker niet gedaan, het was of zijn emoties op slot zaten.

Wanneer hij een kwartier later bij ligt te komen, is hij dolgelukkig dat hij alleen was tijdens zijn uitbarsting. Waarschijnlijk heeft hij daar onbewust ook op gewacht, want hij is de laatste dagen met argusogen in de gaten gehouden. Hij had zelfs het idee gehad dat zijn oom of tante soms aan de deur van zijn slaapkamer stonden te luisteren. Ze leefden met hem mee, wat heel lief is, maar toch zal hij het zelf moeten doen.

David gaat rechtop zitten, slaat zijn armen met een gebaar alsof hij het koud heeft om zijn opgetrokken knieën. Hij zit even met niets ziende ogen voor zich uit te staren.

“Maar ik kom er wel, Noor,” belooft hij. “Ik zal je ongelofelijk missen, het zal verschrikkelijk moeilijk zijn, maar ik beloof je, ze krijgen me er niet onder. Nooit! Rob en Elsa zijn beste mensen, ik houd het daar wel een paar jaar uit. Tot ik mijn diploma heb en dan kan ik mijn eigen weg gaan, een studie doen, of gaan reizen.”

Dan springt hij veerkrachtig van zijn bed en loopt naar de kamer van zijn moeder. Even aarzelt hij, hij vindt het een aantasting van haar privacy om in haar spullen te zitten. Maar dan opent hij een lade van haar bureau, waarvan hij weet dat daar ligt wat hij zoekt. Met een stapel fotoalbums laat hij zich op het bed zakken. Hij is meer dan een uur verdiept in het bekijken van de foto's van hemzelf en Noor. David in de zandbak, woedend brullend omdat een vriendje zijn toren plat had gewalst. Maar ook een stralende David die na het winnen met zijn voetbalteam de beker trots omhoog houdt. Zo heel veel foto's van Noor en hem in en rondom het huis en van hun heerlijke, zorgeloze vakanties. Dat waren vakanties waarvoor nooit wat gepland werd, geen hotelkamer of camping besproken. Ze kenmerkten zich vooral door hun onvoorspelbaar en zorgeloos karakter.

Met voorzichtige vingers haalt David een foto van zijn moeder uit het album. Een foto die hij zo kort geleden nog van haar nam tijdens een tripje naar Parijs. Vrolijk lacht ze in de lens, blij met haar leven en die mooie lentedag. Op haar bureau staat een lijstje met een foto van de opa en oma van David.

“Sorry oudjes,” prevelt David en haalt heel behoedzaam de foto eruit. Die foto gaat in een album en Noor heel precies in het lijstje. Met de albums onder zijn ene arm geklemd en het lijstje met Noor in zijn hand loopt hij terug naar zijn kamer. Daar propt hij de albums bij zijn tassen in, het lijstje vouwt hij zorgvuldig in een shirt.

Dan sjouwt hij de tassen naar de gang en loopt door naar de kamer waar hij kijkt hoe laat het is. Het is half zes en tot zijn verbazing voelt hij dat hij trek heeft. Dat is een gevoel dat hij dagenlang niet meer heeft gehad. Automatisch at hij het eten op wat er voor hem neer werd gezet, omdat er gezeurd werd als hij niet wilde. Hij moest wat eten, zei tante Elsa steeds.

Wat zou hij nu doen? Naar het huis gaan van Rob en Elsa en daar mee eten? Nee, dat kon nog vaak genoeg. Een frietje halen op de hoek? Nee, daar kenden ze hem te goed, moest hij weer vertellen over het ongeluk. Resoluut loopt hij naar de telefoon en bestelt een pizza, hij wil nog even niemand zien. Maar nog voordat de pizza bezorgd wordt, rinkelt de telefoon. Oom Rob.

“Hoe is het jongen, wat doe je? Moet je niet eten? Zal ik je ophalen?” Zijn toon is bezorgd en meelevend.

“Ik heb van alles ingepakt,” zegt David moe. “Verder heb ik een pizza besteld. Ik wil nog even alleen zijn oom Rob, oké? Misschien dat u me om een uur of acht wilt komen halen? Tenminste als u die tassen wilt halen, die krijg ik natuurlijk niet allemaal achterop de fiets.”

“Laat de fiets nog maar even staan, die halen we nog wel op,” zegt oom Rob haastig. “Ik kom je om acht uur halen. Dan zijn de kleintjes naar bed en kunnen we rustig met zijn drieën praten.”

“Is goed,” antwoordt David automatisch. Dan is hij blij dat hij het gesprek kan afbreken omdat er aangebeld wordt, de pizza wordt bezorgd. Wanneer hij even later zit te eten kan hij zich verbeelden dat er niets veranderd is. “Noor heeft gewoon nog een late vergadering, ze komt straks naar huis,” praat hij zich in. “Ik eet vast vooruit omdat ik zo dadelijk nog een balletje ga trappen met de jongens.”

Hoewel hij weet dat dit maar een wens is, schrikt hij even later toch. Wanneer hij met zijn bord en beker naar de keuken loopt ziet hij in de gang zijn tassen staan. "Het is toch waar," dringt het tot hem door. "Noor is weg en komt vanavond niet thuis, volgende week niet, helemaal nooit meer."

Hoe hij de laatste uren in zijn eigen huis heeft doorgebracht weet hij zich later niet meer te herinneren. Alleen nog dat hij versuft opschrok in de grote stoel toen om klokslag acht uur de bel ging. Oom Rob pakt de tassen en let erop dat David de voordeur deugdelijk afsluit.

"Lisa en Kim liggen zo in bed als we thuis komen, die zullen wel slapen," praat Rob. "Ze waren al in bad geweest, dan leest tante Elsa ze nog een verhaaltje voor terwijl ze in bed liggen. Pinkeltje, ken je die nog?"

"Ja, ja," knikt David, "daar had ik vroeger ook boeken van."

'Maar Noor las er nooit uit voor, daar hield ze niet van,' bedacht hij zich vermaakt. 'Nee, ze had hem wel al heel vroeg leren lezen.'

Tante Elsa doet de deur open zodra ze voor komen rijden, ze helpt met de tassen."

Gelijk maar naar boven?" vraagt ze. "Wel zo praktisch."

'Ook minder rommelig,' vertaalt David in zichzelf haar goede bedoelingen. Noor en hij hadden dikwijls gelachen om de opruimdrift van zijn tante. Hun eigen huishouding was altijd veel rommeliger. Dan berispt hij zichzelf. Zijn tante bedoelt het goed.

Een kwartier later zitten ze in de huiskamer van Rob en Elsa, zijn oom en tante drinken koffie. Hij heeft thee, Noor dronk ook nooit koffie. Oom Rob schraapt zijn keel.

"We moeten praten jongen," zegt hij. "Morgen hebben we een afspraak bij de notaris, over het huis en over jouw toekomst. Maar we moeten weten wat jij wilt. Of je hier wilt wonen, naar welke school je na de vakantie wilt." Driftig roert David in zijn thee.

"Kan ik niet gewoon in ons huis blijven?" Hij vraagt het tegen beter weten in. "Het was toch van ons?"

“Wel eigendom, maar je kan daar ook niet blijven, dat snap je best,” zegt zijn tante vriendelijk maar beslist. “Het lijkt ons het beste om het huis en de meubels te verkopen, zodat jij een mooi spaarpotje hebt. Natuurlijk kunnen de meubels van je eigen kamer hierheen komen. Waar je naar school wilt, de laatste drie jaar, moet je maar eens over denken. Misschien wil je bij je oude vrienden blijven, of misschien wil je een heel nieuwe start maken?”

“Laat mij maar gewoon op deze school blijven, ik fiets wel,” antwoordt David duf. Hij weet helemaal niet of hij het wel kan opbrengen terug te gaan naar zijn oude maten. De rompslomp die het met zich mee zal brengen om een nieuwe school te zoeken, trekt hem al helemaal niet. Die laatste paar schoolweken voor de vakantie komt hij nog wel door. Het nieuwe schooljaar lijkt nog eindeloos ver weg.

“Was dat het?” Opeens wordt zijn aandacht getrokken door de snelle blikken die zijn oom en tante wisselen. “Wat is er?” vraagt hij gealarmeerd. “Nog meer slechte berichten? Of zien jullie er soms tegenop mij drie jaar in huis te hebben?”

“Doe niet zo dwaas,” zegt zijn oom kortaf. “Omdat Noor alleen was toen jij geboren werd, ben ik toen al direct je voogd geworden. We hebben toen al vast laten leggen dat je bij ons zou komen als..... Nou ja, als er wat met je moeder zou gebeuren. Tante Elsa was erbij, ze heeft met alles ingestemd. We zouden je toch nooit naar vreemden kunnen laten gaan, jongen?”

“Sorry,” mompelt David terwijl hij een lok haar van zijn voorhoofd strijkt. “Dat weet ik ook wel. Maar ik voel me zo verschrikkelijk gemangeld. Ik kan niet meer helder denken. Maar waar willen jullie dan nog over praten?” Want dat er zijn oom en tante nog wat dwars zit, kan hij wel heel duidelijk merken.

“Heeft Noor...heeft je moeder,” begint oom Rob moeilijk. “Heeft ze nooit over....over je vader gesproken?”

“Nee, nooit,” zegt David stellig. “Ik nam eigenlijk aan dat hij Noor in de steek gelaten heeft en dat ze niets met hem te maken wilde hebben. Kennen jullie hem wel?”

“Kennen niet, maar na je geboorte heeft Noor ons wel het verhaal verteld, over je vader bedoel ik,” gaat oom Rob verder. “Je moet je moeder nooit iets kwalijk nemen, David, het was voor haar ook moeilijk.”

“Ik zal Noor nooit wat kwalijk nemen,” valt David hem getergd in de rede. “Wat Noor ook beslist mag hebben, ze zal er goede redenen voor hebben gehad. Een vader? Ik heb dat nooit gemist, zeker geen vader die alleen maar af en toe om de hoek zou kijken. Noor en ik hebben het altijd prima gered met zijn tweeën!”

“Misschien kan je David beter gewoon de brieven laten lezen, Rob,” komt tante Elsa ertussen.

“Brieven? Zijn er brieven? Van wie dan, van mijn vader?” vraagt David verward. Zijn hoofd duizelt en hij kan het allemaal niet meer bevatten. Eerst zijn moeder dood, dan komt uit het niets ineens het gepraat over zijn vader.

“Je moeder had nog contact met je vader,” legt oom Rob uit. “Weinig, maar wel met een zekere regelmaat. Ieder jaar, rond jouw verjaardag, stuurde ze hem een kort briefje hoe het met je was en met een foto erbij van jou. Je vader is niet Nederlands, David, hij is Grieks. Noor ontmoette hem toen ze een zomer lang in Griekenland werkte, in een hotel. Hij was de zoon van de eigenaar en ze werden hopeloos verliefd op elkaar.”

“Maar hoe kan het dan dat ik daar nooit wat van merkte?” vraagt David verbijsterd. “Schreef hij ook terug?”

“Hele korte briefjes, om je moeder op de hoogte te houden van belangrijke gebeurtenissen. Hij is, als ik het goed heb, nu de eigenaar van dat hotel, dus hij woont nog in dezelfde plaats. Op een Grieks eiland geloof ik. Hij is wel getrouwd, maar Noor heeft het nooit over kinderen gehad.” Oom Rob dreunt de informatie die hij voor David heeft zorgvuldig op waarna hij een map uit de kast haalt. De map is niet dik, als daar vijftien, zestien jaar correspondentie in zit, is er niet veel geschreven.

“Je moeder heeft ons adres als postadres gebruikt, ze wilde je niet alarmeren,” verklaart oom Rob. Hij reikt David de map aan.

“Bovenop zit de brief die je moeder aan jou schreef, kort na je geboorte.”

Mag ik het mee naar boven nemen?” vraagt David gesmoord. Hij moet er niet aan denken om dit door te moeten lezen onder de bezorgde blikken van zijn oom en tante.

“Je neemt maar mee, de brieven zijn voor jou, je kan de map houden,” zegt zijn oom. Hij is duidelijk opgelucht dat hij deze taak erop heeft zitten. David staat op, zegt automatisch welterusten en loopt langzaam de trap op, de map voor zich houdend. Boven zoekt hij eerst uit de tas het lijstje met Noor en zet dat op het tafeltje naast het bed.

“Hoe kan dat nu, Noor?” vraagt hij hardop. “Ik dacht dat we elkaar alles vertelden, waarom moest dit dan via Rob en Elsa? Wanneer had je het me willen vertellen?” Dan zakt hij op het bed en slaat onwillig de map open. Bovenop zit, zoals oom Rob zei, een brief die aan hem is gericht.

Dag Lieve David

Ik hoop toch zo dat je deze brief nooit zal hoeven lezen, want dat betekent dat ik je op je achttiende verjaardag zelf het verhaal van je afkomst kan vertellen. Je bent nu nog maar amper drie weken en mij zo oneindig lief dat ik je mijn en hopelijk jouw hele leven wil beschermen tegen alle moeilijkheden.

Maar als het anders loopt lees je deze brief, dan moet je weten wie je vader is. De vorige zomer was de mooiste van heel mijn leven tot nu toe. Ik werkte in een Grieks hotel waar ik de liefde van mijn leven ontmoette, Nicolas. Nicolas hield ook van mij, heel erg veel, maar zijn ouders hadden zijn huwelijk al geregeld met de ouders van een Grieks meisje.

Ik was zo gelukkig toen ik nadat ik weer in Nederland was, ontdekte dat ik jou verwachtte David. Jij bent het mooiste wat Nicolas mij zou kunnen geven. Nicolas weet van jou en geloof me, het heeft hem veel verdriet gedaan dat hij je nooit zal kennen.